

El món com una esfera

De matí, el campus de Cappont presenta un aire fresc i juvenil amb els estudiants que hi concorren a l'ombra del gran sol matinal que comença a brillar a orient amb clara insistència. Penso com és de diferent aquest indret i aquest ambient –la verdor de la gespa que contrasta amb la blancor dels edificis– que puc comparar amb la meua època d'estudiant al Roser –antic Estudi General, petit, enclaustrat i boniquet.

Després m'atanso a la recerca de l'auditori transfronterer. Hi entro i pregunto un pèl desorientat en aquests grans espais que fan de vestibul. Tafanejant, veig un àmbit magnífic que no sembla pas de Lleida on les cadires, situades en suau pendent de teatre, miren una palestra amb projecció audiovisual on rumbeja el símbol de la universitat de Lleida. Em quedo molt estranyat, més encara quan defora, sota el sol que espetega sobre els vidres dels cotxes estacionats, hi ha un espai obert, mig jardí, mig passeig, on un operari acaba d'enllestir certes feines

de jardineria.

Em quedo més aviat parat. Després ho comento amb xerraires contertulians a l'hora de la sesta: Lleida és una ciutat que presenta certes perplexitats, hi ha certs espais ciutadans –o que ho haurien de ser– que són molt poc coneguts per la ciutadania i, un servidor de vostès, el primer. Per exemple aquest auditori de Cappont, al campus universitari, anomenat Auditori Transfronterer. El mateix nom desorienta. L'edifici, que conté una magnífica biblioteca, més aviat té un aire de castell amb portallades de ferro i grans espais certament grandiloqüents, projectats per un arquitecte finlandès famosíssim, té un aire fred, distant.

Aquest auditori, on es van fer les conferències i taules redones de la trobada de creadors sobre el llibre a l'era digital –nom també unflat–, presenta

Andreu Loncà

Andreu Loncà

unes magnífiques cadires que s'adapten al cap. Permeten de fer unes migdiades memorables escoltant les peroracions de certs conferenciants. Allí, però, el senyor Joan Francesc Mira ens va ensenyar la diferència entre el model pla del món i el model redó com una bola, com un globus. No diré com una pilota perquè si no sempre em diuen que escric de futbol. I aquest no és el cas: J.F. Mira enraonava d'un món com una esfera interrelacionat, amb fluxos constants, que no té cap centre únic. I la bola té gràcia pels efectes que pot produir. I fatalment produirà.

“Joan Francesc Mira ens va ensenyar la diferència entre el model pla del món i el model redó, com una bola”